

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/43945 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 19 april 2007 in
het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2007, verzonden op 24 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 29 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

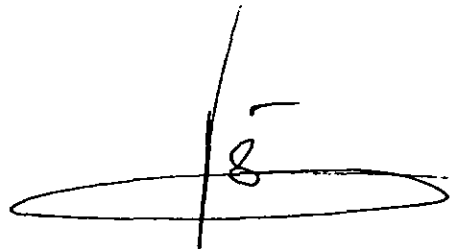
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juli 2007

282-526.

Verzonden: 11 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/43945

Uitspraak van de meervoudige kamer van 19 april 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Burundische,
eiseres,
gemachtigde mr. M.A.C. Siemerink,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. M.M. van Asperen.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 15 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van de enkelvoudige kamer van 24 januari 2007, waar het onderzoek is geschorst en de zaak ter verdere behandeling naar een meervoudige kamer is verwezen.

De behandeling van de zaak is voortgezet op de zitting van de meervoudige kamer van 16 februari 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 15 augustus 2006 in rechte stand kan houden.

AWB 06/43945

2

2. Ter onderbouwing van haar aanvraag heeft eiseres - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eiseres is in 2001 vanwege de oorlog, tezamen met haar echtgenoot en kinderen, naar Rwanda vertrokken. De echtgenoot van eiseres, die Hutu is, werd vanwege zijn afkomst gezocht door Tutsi-militairen die hem wilden vermoorden. Ook in Rwanda werd de echtgenoot van eiseres vanwege zijn Hutu-afkomst lastig gevallen door Tutsi's, reden waarom hij in 2002 Rwanda heeft verlaten. Eiseres werd in 2004 door Tutsi's ontvoerd en teruggebracht naar Burundi, omdat zij wilden weten waar haar echtgenoot was. Eiseres wist te ontsnappen maar kwam bij rebellen terecht en werd seksueel misbruikt. Met de hulp van een bewaker wist eiseres, na een verblijf van april 2004 tot juli 2005 bij de rebellen, aan hen te ontkomen. Eiseres is vervolgens naar haar zus in (Rwanda) vertrokken. In november 2005 werd deze zus van eiseres vermoord. Eiseres vermoedt dat haar zus in haar plaats werd vermoord omdat haar eerdere ontvoerders dan wel de rebellen die zij was ontvlucht haar niet konden vinden. De moord op haar zus was de uiteindelijke aanleiding voor eiseres om Rwanda te verlaten.

3. Eiseres heeft in beroep - kort samengevat - aangevoerd dat verweerder ten onrechte haar relaas ongeloofwaardig acht, omdat het relaas van haar echtgenoot ongeloofwaardig is bevonden. Naar de mening van eiseres dient in ieder geval het belangrijkste deel van haar asielrelaas zelfstandig te worden beoordeeld. In dit verband wijst eiseres er op dat zij nog enkele jaren in Rwanda en Burundi heeft verbleven nadat haar echtgenoot al vertrokken was. Eiseres verwijst naar - in beroep overgelegde - brieven van onder andere het Rode Kruis, die naar haar mening een duidelijke ondersteuning van haar relaas vormen. Eiseres doet voorts een beroep op artikel 4, eerste en vijfde lid, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn).

Daarnaast heeft eiseres aangevoerd dat de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van personen afkomstig uit Burundi geen basis vindt in de situatie aldaar. Eiseres is afkomstig uit een gebied waar het nog steeds onveilig is. Van eiseres kan niet worden verwacht dat zij zich vestigt in een ander, haar onbekend gebied. Als alleenstaande vrouw zal zij daar opvallen met alle gevolgen van dien, aldus eiseres. Eiseres wijst er op dat volgens Human Rights Watch (bericht van 11 december 2006 van hrw.org) de mensenrechtensituatie in Burundi is verslechterd sinds oktober 2006. Ook volgens de VN (bericht van 27 november 2006 van IRINnews.org) is de situatie volstrekt niet verbeterd sinds de aanstelling van een nieuw gekozen regering. Naar de mening van eiseres is de situatie in Burundi dermate gevaarlijk dat er nog steeds een categoriaal beschermingsbeleid of ander algemeen beschermingsbeleid gevoerd dient te worden. In dit verband wijst eiseres op artikel 15, onderdeel c, van de Definitierichtlijn.

4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder d en f, van artikel 31 van de Vw 2000.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

AWB 06/43945

3

6. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst.

7. Uit voornoemde jurisprudentie kan voorts worden opgemaakt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd en, hoewel daaromtrent ondervraagd, opzettelijk de echtheid daarvan volhoudt.

8. De rechtbank tekent hierbij aan dat het overleggen van valse of vervalste identiteitspapieren ter staving van de aanvraag van de vreemdeling op zichzelf geen grond vormt voor niet-inwilliging van de aanvraag op grond van artikel 31, tweede lid, onder d, van de Vw 2000. De afwijzingsgrond genoemd in dit artikel kan uitsluitend worden toegepast na een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag.

9. Voorts kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

10. Verweerder heeft zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiseres ter staving van haar aanvraag valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd en, hoewel daaromtrent ondervraagd, opzettelijk de echtheid daarvan volhoudt. Volgens verweerder is uit onderzoek van de Koninklijke Marechaussee van 2 maart 2006 gebleken dat de door eiseres overgelegde identiteitskaart vervalst is. Eiseres heeft na confrontatie met het voorgaande enkel verklaard dat zij voornoemd document persoonlijk heeft afgehaald bij het gemeentehuis. Dit heeft verweerder niet geleid tot een ander standpunt.

De rechtbank stelt vast dat eiseres dit standpunt niet heeft betwist.

11. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiseres geen documenten heeft overgelegd om haar identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen. Volgens verweerder moet de reden welke is aangevoerd voor het feit dat er geen documenten zijn overgelegd, te weten dat zij nimmer een authentiek document met betrekking tot haar identiteit of nationaliteit heeft gehad, als volstrekt onvoldoende van de hand worden gewezen.

12. Verweerder heeft er voorts op gewezen dat eiseres geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd die haar reisroute kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Verweerder heeft in dit verband er op gewezen dat eiseres heeft gesteld dat zij vanaf Burundi per vliegtuig naar Nederland is gereisd, van welke reizen in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met documenten te staven zijn. De verklaring van eiseres voor de beschreven gang van zaken, te weten dat haar reisbegeleider de gebruikte reisdocumenten heeft vastgehouden en ter controle heeft overgelegd, wordt hiervoor door

AWB 06/43945

4

verweerder als onvoldoende van de hand gewezen. Daarnaast heeft verweerder er op gewezen dat eiseres niet heeft kunnen aangeven op welk tijdstip zij op 16 januari 2006 op Schiphol is aangekomen, of dit 's nachts, overdag of in de avond is geweest. Zij heeft evenmin kunnen aangeven op welk tijdstip het vliegtuig uit Nairobi is vertrokken. In dit verband heeft eiseres verklaard dat het wellicht rond twaalf uur in de middag op 15 januari 2006 is geweest. Eiseres heeft verder verklaard dat zij heeft gehoord dat zij vanuit Nairobi is gevlogen met "iets dat leek op KLM". Aangezien de dagelijkse vluchten vanuit Nairobi naar Schiphol met de KLM 's avonds vertrekken om 22.25 uur, heeft eiseres haar reisverhaal niet aannemelijk gemaakt. De dagelijkse rechtstreekse vluchten die rond het middaguur vertrekken vanuit Nairobi naar Schiphol, komen op dezelfde dag aan op Schiphol. Hetgeen eiseres heeft verklaard is derhalve in tegenspraak met de gegevens van de vertrek- en aankomsttijden vanuit Nairobi naar Schiphol, aldus verweerder.

13. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten haar niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiseres in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat zij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute.

14. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiseres en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, temeer nu verweerder reden had aan de gestelde identiteit van eiseres ernstig te twijfelen.

15. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d en f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

16. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiseres een positieve overtuigingskracht ontbeert nu eiseres ook overigens ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Hiertoe wijst verweerder op het volgende. Verweerder acht het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig omdat dit gegrond is op het ongeloofwaardig geachte relaas van haar echtgenoot die op 28 juli 2002 in Nederland asiel heeft aangevraagd. De verklaringen van de echtgenoot van eiseres dat hij gezocht wordt door de Burundische autoriteiten alsmede dat hij in Rwanda wordt gezocht door de "Sans Echec" zijn door verweerder onaannemelijk geacht. De asielaanvraag van de echtgenoot is op 24 januari 2003 afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder j, van de Vw 2000. Het besluit inzake de asielaanvraag van de echtgenoot is onherroepelijk geworden door de uitspraak van 28 december 2005 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Alkmaar. Verweerder wijst er op dat eiseres haar asielrelaas op de problemen van haar echtgenoot baseert: volgens eiseres wordt haar echtgenoot gezocht door Tutsi's vanwege zijn Hutu-afkomst en hebben deze mensen eiseres en haar gezin bedreigd om het verblijfsadres van de echtgenoot te achterhalen. De verklaring die eiseres heeft afgelegd dat zij werd bedreigd door mensen die wilden weten waar haar echtgenoot was, wordt door verweerder niet geloofwaardig geacht, nu het asielrelaas van de echtgenoot van eiseres niet aannemelijk is bevonden. Derhalve worden de verklaringen van eiseres dat zij door deze mensen op 13 april 2004 is ontvoerd en naar Burundi is gebracht, en de daarop volgende gebeurtenissen, door verweerder evenmin geloofwaardig geacht.

AWB 06/43945

5

17. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig te achten. Daarbij heeft verweerder het besluit terecht mede gebaseerd op artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d en f, van de Vw 2000.

18. Hetgeen in beroep is aangevoerd met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van eiseres leidt niet tot een andere conclusie. Hiertoe merkt de rechtbank het volgende op.

19. Ten aanzien van de grief van eiseres dat verweerder het zelfstandige deel van haar asielrelaas niet heeft beoordeeld, merkt de rechtbank op dat, gelet op verweerders standpunt dat de verklaringen met betrekking tot de problemen die eiseres stelt te hebben ondervonden in Rwanda en - na terugkeer - in Burundi samenhangen met de verklaringen inzake de eerdere problemen in Burundi en het vertrek naar Rwanda, welke verklaringen door verweerder ongeloofwaardig zijn geacht, verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat van een gedeeltelijk zelfstandig relaas geen sprake is.

20. Ten aanzien van de door eiseres eerst in beroep overgelegde brieven is de rechtbank met verweerder van oordeel dat deze brieven niet bij de beoordeling van het beroep kunnen worden betrokken nu gebleken is dat de echtgenoot van eiseres klaarblijkelijk wel over de bewuste brieven beschikte en de brieven, voor zover gedateerd, van ruim vóór het bestreden besluit dateren, zodat eiseres deze brieven, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 en de vaste jurisprudentie ter zake (onder meer Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 7 februari 2006, nr. 200505856/1), eerder had kunnen overleggen en derhalve eerder had behoren over te leggen, nu gesteld noch gebleken is dat zij vanwege haar niet toe te rekenen omstandigheden daartoe niet in staat was.

21. Gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, van Vw 2000 genoemde grond.

22. Ten aanzien van de aanspraak van eiseres op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank het volgende.

23. Eiseres handhaaft in beroep haar in de zienswijze ingenomen standpunt, waarbij zij heeft aangegeven dat de beleidswijziging c.q. beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid inzake Burundi onvoldoende draagkracht is gemotiveerd en op onzorgvuldige wijze tot is gekomen.

24. De rechtbank merkt allereerst op dat verweerder bij het instellen c.q. beëindigen van een beleid van categoriaal bescherming een ruime beoordelingsruimte toekomt, waarbij de indicatoren voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid zijn neergelegd in artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Het beleid van categoriale bescherming wordt verder toegelicht in paragraaf C1/4.5.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

25. Verweerder heeft aangegeven dat hij op grond van de informatie in het algemeen ambtsbericht van 31 maart 2006 van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Burundi terugkeer van afgewezen asielzoekers naar Burundi niet langer van bijzondere hardheid acht in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Voorts heeft

AWB 06/43945

6

verweerder er op gewezen dat uit het voornoemd ambtsbericht blijkt dat de veiligheidssituatie in grote delen van Burundi relatief rustig is, mede door aanwezigheid van de VN-vredesmacht ONUB. De aard van het geweld is in deze gebieden niet meer zodanig dat aldaar een categoriaal beschermingsbeleid is geïndiceerd. Alleen in de provincies Bujumbura Rurale, Bubanza en Cibitoke én in enkele wijken van de hoofdstad, waar de rebellengroepering FNL nog actief is, vinden nog regelmatig gevechten plaats tussen het regeringsleger en de FNL. De situatie in deze provincies wordt nog wel categoriaal beschermingswaardig geacht. De relatief rustige delen van Burundi zijn over het algemeen bereikbaar vanuit deze laatstgenoemde provincies. Verder blijkt uit het ambtsbericht dat verschillende VN-organisaties actief zijn in Burundi en dat de UNHCR oordeelt dat de veiligheidssituatie aldaar verbeterd is. Vrijwillige terugkeer wordt door de UNHCR gefaciliteerd. Daarnaast heeft verweerder er op gewezen dat gebleken is dat België, Denemarken, het Verenigd Koninkrijk en Zwitserland geen bijzonder toelatings- en terugkeerbeleid voor asielzoekers met betrekking tot Burundi kennen en de terugkeer van uitgeprocedeerde asielzoekers naar Burundi veilig genoeg achten. Gezien het vorenstaande is op 19 juni 2006 besloten het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van personen afkomstig uit Burundi, dat sedert 26 maart 1996 werd gevoerd, te beëindigen. De Tweede Kamer heeft op 28 juni 2006 met deze beleidswijziging ingestemd.

26. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op grond van het vorenstaande in redelijkheid het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van personen afkomstig uit Burundi heeft kunnen beëindigen.

27. Ten aanzien van de grief van eiseres dat zij afkomstig is uit een gebied waar het nog steeds onveilig is, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiseres een verblijfsalternatief heeft in de overige veilige delen van Burundi.

28. Ten aanzien van het door eiseres in beroep overgelegde stukken van Human Rights Watch en VN, heeft verweerder zich, gelet op de ruime beoordelingsruimte, op het standpunt kunnen stellen dat deze informatie niet noopt tot een ander oordeel inzake de weigering eiseres een verblijfsvergunning op bovengenoemde grond te verlenen. In dit verband heeft verweerder er op gewezen dat de inhoud van voornoemde stukken grotendeels overeenkomt met hetgeen is vermeld in voornoemd ambtsbericht van 31 maart 2006.

29. Gelet op het voorgaande komt eiseres derhalve niet in aanmerking voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

Ten aanzien van het beroep op de Definitierichtlijn

30. Ten aanzien van het beroep van eiseres op de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank als volgt.

Volgens vasto jurisprudentie (zie onder meer rechtsoverwegingen 66 en 67 van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 5 februari 2004, zaak C-157/02) dienen lidstaten tot wie een richtlijn is gericht zich gedurende de bij die richtlijn vastgestelde termijn voor omzetting ervan in nationaal recht te onthouden van maatregelen die de verwezenlijking van het door de richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar zouden brengen. Dit neemt echter niet weg dat de nationale rechter in door particulieren ingestelde procedures, waarin een beroep wordt gedaan op de rechtstreekse werking van een richtlijn, pas na het verstrijken van de termijn voor omzetting ervan gehouden is om eerdere nationale voorschriften die in strijd zijn met deze richtlijn, buiten toepassing te laten. De rechtbank stelt vast dat de implementatietermijn voor de Definitierichtlijn eerst op

AWB 06/43945

7

10 oktober 2006 is verstrekt en dat het bestreden besluit dateert van vóór die datum. Het beroep van eiseres op bepalingen uit de Definitierichtlijn kan derhalve reeds om die reden niet slagen.

31. Naar aanleiding van het vorenstaande kan ook het beroep op artikel 83 van de Vw 2000 niet slagen.

32. Het beroep is derhalve ongegrond.

33. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

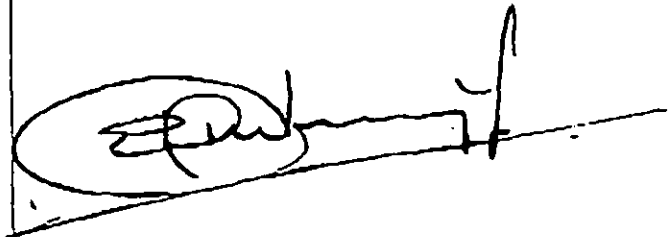
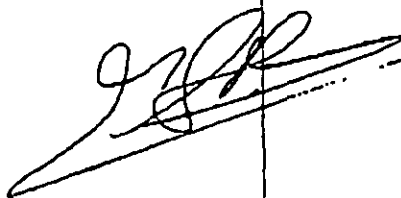
AWB 06/43945

8

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als voorzitter en mrs. A.B.M. Hent en
J.R. van Es-de Vries als leden van de meervoudige kamer in tegenwoordigheid van
mr. D.S. Arjun Sharma als griffier en uitgesproken in het openbaar op 19 april 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtpraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 24 APR. 2007

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Splnhuiswal 2
5211 JG 'S-
HERTOGENBOSCH
Postbus 1308
5200 BJ 'S-
HERTOGENBOSCH
tel. 073 - 6158800
fax 073 - 6158809
www.rechtsbijstandasiel.nl

Afd. Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

fax : 070 - 36 51 380
Aantal pagina's : 18

1773-A

APPËLSCHRIFT

's-Hertogenbosch, 21 mei 2007

mw. mr. C.C.H.M.
Backerra
advocaat

mw. mr. S.E.B. den Boer
advocaat

mr. w. mr. H.W. Costermans
jurist

mw. mr. I. van den Elshout
advocaat

mw. mr. E.L. Garnett
advocaat

drs. J.W. de Haan
jurist

mw. mr. J.M. Landsman
jurist

mw. mr. M.A.C. Siemerick
jurist

mw. mr. A.A. Douw
jurist

mr. A.F.J. Lemmens
jurist

Betreft :
Verblijvende te : AZC Schalkhaar
: Frieswijkeweg 2
: 7433 RB SCHALKHAAR

Geboortedatum :
Land van Herkomst : Burundische
Ons kenmerk : MCS / 0601238

RAAD VAN STATE	
21 MEI 2007	
ZAAKNR. : 1	33811
AAN: ✓	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Appellant, woonachtig te SCHALKHAAR, kiest in deze woonplaats op het adres van mw. mr. M.A.C. Siemerick werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel, Postbus 1308, 5200 BJ 'S-HERTOGENBOSCH, die tot het indienen van het onderhavige appelschrift bepaaldelijk gevolmachtigd is, met recht van substitutie. Een machtiging dienaangaande treft u hierbij aan (productie 1).

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Den Bosch, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, van 24 april 2007, verzonden op 24 april 2007, met het procedure.nr. 06/43945.
Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie 2).

In de bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellant tegen de afwijzing van aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen.

Het beroep was gericht tegen de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verder te noemen verweerder, van 15 augustus 2006.

GRIEVEN

Appellant heeft tegen de uitspraak de volgende grieven.

De rechtbank overweegt in r.o. 20; ten aanzien van de door eiseres eerst in beroep overgelegde brieven is de rechtbank met verweerder van oordeel dat deze brieven niet bij de beoordeling van het beroep worden betrokken nu gebleken is dat de echtgenoot van eiseres klaarblijkelijk wel over de bewuste brieven beschikte en de bewuste brieven, gelet op artikel 31 eerste lid van de Vw 2000 en de vaste jurisprudentie ter zake (onder meer Afdeling bestuursrechtspraak van de raad van state 7 februari 2006, nr.2005058561/1), eerder had kunnen overleggen en derhalve eerder had behoren over te leggen, nu gesteld noch gebleken is dat zij vanwege haar niet toe te rekenen omstandigheden daartoe niet in staat was.

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Dordengelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

De rechtbank treedt hiermee buiten het geschil wat er tussen partijen bestond en voegt hier een volstrekt nieuw én feitelijk onjuist element toe. Dit is in strijd met artikel 8:69 Awb.

Hiertegen richt zich de eerste grief.

Toelichting

De rechtbank benadrukt in haar samenvatting van het asielrelaas van appellante (overweging 3, pagina 2) dat appellante pas in beroep de Rode Kruis brieven welke zij naar haar echtgenoot zond heeft overlegd. Deze benadrukking is door verweerder nooit op deze wijze gelegd, en verweerder heeft ook nooit gesteld dat deze brieven te laat naar voren zouden zijn gebracht. Dat zou ook een onjuiste constatering zijn geweest, nu deze brieven reeds sinds lange tijd bij verweerder bekend waren. Hiervoor wordt ook verwezen naar de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 10 augustus 2004, waarin een gelijksoortige kwestie speelde. (productie 3, r.o. 2.9)

Immers in de procedure van de echtgenoot van appellante, zijn deze brieven naar voren gekomen en ook inhoudelijk door verweerder beoordeeld. Het is op basis van de conclusies in deze procedure, dat verweerder de asielaanvraag van appellante heeft afgewezen. De stelling dat deze stukken (de Rode Kruis brieven) niet eerder bekend waren bij verweerder is dus onwaar. In tegendeel- het is overwegend deze procedure waarop verweerder zich baseert als zij het asielrelaas van appellante inhoudelijk ongeloofwaardig acht.

Daarbij heeft appellante de brieven al nauwkeurig omschreven in het nader gehoor. In de eerste reactie op het voornemen is aangegeven dat het asioldossier van de echtgenoot was opgevraagd, maar dat dit nog niet in het bezit van ondergetekende was. Verweerder heeft er toen voor gekozen om toch over te gaan tot het slaan van een beschikking, voordat het dossier van de echtgenoot door appellante en ondergetekende was ingezien. Verweerder was op dat moment al lang en breed in het bezit van deze brieven.

Derhalve valt niet in te zien hoe de rechtbank meent aan appellante tegen te werpen dat zij deze brieven "eerstens in beroep heeft overlegd" terwijl verweerder deze brieven al lang in haar bezit had. Namens appellante is verzocht om te wachten met beslissen totdat het dossier van de echtgenoot ontvangen was, verweerder heeft ervoor gekozen hier niet op te wachten. De overweging; *de bewuste brieven (...) eerder had kunnen overleggen en derhalve eerder had behoren over te leggen, nu gesteld noch gebleken is dat zij vanwege haar niet toe te rekenen omstandigheden daartoe niet in staat was*, is dus onjuist, nu het aan verweerder te wijten is dat appellante de brieven niet meer in de zienswijze fase heeft kunnen overleggen.

Nu deze brief al voor appellante's komst naar Nederland bij verweerder bekend waren en appellante's relaas bevestigd wordt in deze brieven, komt aan deze brieven grote waarde toe. De rechtbank heeft dit niet alleen ontkend, maar ook op basis van een eigen argumentatie ten onrechte terzijde geschoven. Hiermee neemt de rechtbank willems en wetens het risico op schending van artikel 3 EVRM bij de terugkeer van appellante naar Burundi, welke door de afwijzing dichterbij komt.

Hiertegen richt zich de eerste grief.

De tweede grief richt zich tegen de r.o. 21 waarin de rechtbank overweegt; *gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op de in artikel 29 eerste lid aanhef en onder a, b dan wel c van VW 2000 genoemde grond.*

Toelichting

Deze grief dient in samenhang met de eerste grief gelezen te worden.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellante verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appellante u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellante gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend,

mw. mr. M.A.C. Siemerink
gemachtigde

Bijlage:

1. Afschrift uitspraak rechtbank 'sGravenhage, nevenzittingsplaats Den Bosch, 24 april 2007, Awb 06/43945
2. Afschrift machtiging d.d. 9 mei 2007
3. uitspraak Rb Haarlem 10 augustus 2004